

Dino Buzzati

Tanrı'yı Gören Köpek

DINO BUZZATI
TANRI'YI GÖREN
KÖPEK

Can Modern

Tanrıyı Gören Köpek, Dino Buzzati

İtalyanca aslından çeviren: Rekin Teksoy

La boutique del mistero

© Dino Buzzati vârisleri

© 1992, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1992

Genişletilmiş 2. basım: 2007

14. basım: Mayıs 2024, İstanbul

Bu kitabın 14. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Şirin Etik

Düzeltili: Tuğba Eriş, Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak resmi: © Archivio Buzzati

Baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul

Sertifika No: 52098

ISBN 978-975-07-2641-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

DINO BUZZATI
TANRI'YI GÖREN
KÖPEK

ÖYKÜ

İtalyanca aslından çeviren

Rekin Teksoy

♥can

Dino Buzzati'nin Can Yayınları'ndaki diğerk kitabı:

Colombre, 2007

Bir Aşk, 2016

Tam O Anda, 2018

DINO BUZZATI, 1906'da İtalya'nın Belluno kentinde doğdu. Gazeteciliğe *Corriere della sera* gazetesinde başladı ve yaşamı boyunca bu gazetede çalıştı. 1930'larda yayımlanan *Dağlı Barnabus* ve *Eski Korunun Gizi* gibi ilk romanlarında, Kafka'yı anımsatan bir gerçeküstücülük, bir uyumsuzluk görülüyordu. Genellikle en başarılı romanı sayılan *Tatar Çölü* (1940), sınırdaki bir kışlada hiç gelmeyen düşmanı bekleyen askerleri anlatan etkileyici ve alaycı bir yapıttı. Öykülerini *Altmış Öykü* (1958) adlı kitapta toplayan Buzzati, bilimkurgu türündeki ikinci romanı *Büyük Geri Çekiliş* (1960) ile edebiyat çevrelerinde büyük üne erişti. İkiyüzlü, huysuz bir kıza tutulan yaşlı bir adamın öyküsünün anlatıldığı *Bir Aşk* ise 1963'te yayımlandı. Buzzati'nin çok tutulan oyunlarının en önemlisi *Klinik Bir Vaka* (1953), Albert Camus'nün yaptığı Fransızca uyarlamayla Paris'te de sahnelendi. Kafka'dan esinlenmiş olmasına karşın, kendine özgü olağanüstü bir taşlama ve mizah anlayışı geliştiren Buzzati, 1972'de Roma'da öldü.

REKİN TEKSOY, İstanbul'da doğdu. Hukuk öğrenimi gördü. Machiavelli, Italo Calvino, Cesare Pavese, Italo Svevo, Dino Buzzati, Pier Paolo Pasolini, Federico Fellini, Oriana Fallaci, Luigi Malerba, Dario Fo ve Milan Kundera gibi yazarların önemli yapıtlarını dilimize kazandırdı. Boccaccio'nun *Decameron*'unu ilk kez eksiksiz olarak Türkçeleştirmesi üzerine İtalya cumhurbaşkanınca "şövalye" sanıyla ödüllendirildi. Dante Alighieri'nin *İlahi Komedya*'sını ilk kez şiir biçiminde Türkçeleştiren çevirisi de İtalyan senatosunca Çeviri Ödülü'ne değer bulundu.

İçindekiler

Yedi Ulak	11
Büyük Baskın	17
Yedi Kat	35
Ama Yine de Kapı Çalınıyor	53
Pelerin	69
C'yle Başlayan Bir Şey	75
Bir Damla	85
Savaş Türküsü	89
Dünyanın Sonu	95
Boşuna Çağrı	99
Noel Öyküsü	103
Tanrı'yı Gören Köpek	109
Bir Şeyler Olmuştu	141
Fareler	147
Uçan Daire	153
Düşkün Zorba	161
Ermişler	167
Hamamböceği	173
Ay Işığında Tavşanlar	177
Hastane Sorunları	179

Büyük Otelin Koridoru	183
Bir Ozanın Anısı	187

YEDİ ULAK

Babamın krallığını dolaşmaya çıkalı beri, her geçen gün kentten uzaklaşıyorum, bana ulaşan haberler de git-tikçe azalıyor.

Geziye otuzumu biraz aştıktan sonra başladım, sekiz yıldan fazla geçti, tamamı tamamına sekiz yıl, altı ay, on beş gündür kesintisiz yol alıyorum. Yola çıkarken, birkaç hafta içinde kolayca krallığın sınırlarına ulaşacağımı sanmıştım, oysa durmadan yeni insanlarla, ülkelerle karşılaşmıştım; her yerde, benimle aynı dili konuşuyordu insanlar, benim kullarım olduklarını söylüyorlardı.

Arada, coğrafyacımın pusulasının çıldırdığını düşündüğüm oldu, hep güneye doğru gittiğimizi sanırken, belki de aslında kendi çevremizde dönüp durmuştuk, başkentten bizi ayıran uzaklık hiç artmamıştı; uç sınıra hâlâ ulaşmamış olmamızın nedeni böyle açıklanabilirdi.

Ama sık sık da, bu sınırın var olmadığı, krallığın sınırsız bir biçimde uzanıp gittiği, ne kadar yol alırsam alayım hiçbir zaman sona ulaşamayacağım korkusu içimi kemiriyordu. Yola otuz yaşımı aştıktan sonra çıkmıştım, belki de çok geçti. Arkadaşlarım, dahası ailem, tasarımı ciddiye almamış, yaşamın en güzel yıllarının boşa harcanması saymışlardı. Nitekim adamlarımdan çok azı yola çıkmayı kabullenmişti.

Şimdikinden çok daha tasasız olmakla birlikte, yolculuk boyunca sevdiğilerimle haberleşebilmek istedim, en iyi yedi atlı muhafızı, bana haber getirip götürmekle görevlendirdim.

Bilinçsiz olduğum için yedi ulağın çok fazla olduğunu sanmıştım. Zaman geçtikçe, tersine, şaşılacak kadar az olduğunu gördüm; üstelik içlerinde ne hastalanan olmuştu, ne yolunu haydut kesen ne de atı çatlaman. Yedisini de karşılığını çok zor ödeyebileceğim bir tutarlılıkla, bağlılıkla hizmet etti bana.

Birbirlerinden kolay ayırt edebilmek için, abecenin peş peşe harfleriyle başlayan adlar taktım onlara: Alessandro, Bartolomeo, Caio, Domenico, Ettore, Federico, Gregorio.

Evimden uzak olmaya alışık olmadığım için, ilkini, Alessandro'yu daha yolculuğumuzun ikinci gününün akşamı, seksen fersaha yakın yol almışken yola çıkarttım. Haberleşmede süreklilik sağlamak için, ertesi akşam ikinciyi, sonra üçüncüyü, sonra dördüncüyü gönderdim, yolculuğun sekizinci akşamı da Gregorio gitti. İlk ulak daha geri gelmemişti.

Onuncu gece geri geldiğinde, biz ıssız bir vadide konaklamaya hazırlanıyorduk. Alessandro'dan, hızının tasarladığından daha düşük kaldığını öğrendim; iyi bir atın sırtında tek başına giderken, aynı süre içinde bizim iki katımız yol alacağını sanmıştı; oysa yalnızca bir buçuk kat yol alabilmişti; biz günde kırk fersah ilerlerken, o almış fersah aşmış, daha fazlasını yapamamıştı.

Ötekilerle de durum böyle oldu. Yolculuğun üçüncü günü kente giden Bartolomeo, on beşinci gün bize ulaştı; dördüncü gün giden Caio, ancak yirminci gün geri döndü. Çok geçmeden, ulağın ne zaman bize yetişeceğini bilmek için, o zamana kadar geçirdiğimiz günleri beşle çarpmanın yeterli olduğunu belirledim.

Başkentten sürekli uzaklaştığımız için ulakların yolu her seferinde artıyordu. Elli günlük bir yürüyüşten sonra, bir ulağın gelişyle bir sonrakinin gelişi arasındaki süre belirgin biçimde uzamaya başladı; daha önce konak yerine beş günde bir ulak geldiğini görüyordum, şimdi bu ara yirmi beş gün olmuştu; böylece kentimin sesi gittikçe zayıflıyordu; haftalarca hiçbir haber almadığım oluyordu.

Geçen süre altı ayı bulunca –Fasani Dağları’na varmıştık– bir ulağın gelişyle bir sonraki ulağın gelişi arasındaki süre tam dört aya çıktı. Ulaklar artık bana eskimiş haberler getiriyordu; zarflar buruşmuş olarak ulaşıyordu, kimi kez, getirenin açık havada geçirdiği geceler nedeniyle üstlerinde nem lekeleri oluyordu.

Yola devam ediyorduk. Üstümden geçen bulutların çocukluğumun bulutlarının benzeri olduğuna, uzaktaki kentın gökyüzünün üstümdeki mavi gökkubbeden değişik olmadığına, havanın, rüzgârın esintisinin, kuş seslerinin aynı olduğuna inandırmaya çalışıyordum kendimi, boş yere. Bulutlar, gökyüzü, hava, rüzgârlar, kuşlar aslında bana yeni, değişik nesnelere gibi geliyordu ve ben kendimi yabancı hissediyordum.

İleri, hep ileri! Düzlüklerde rastladığımız göçerler, sınırın uzak olmadığını söylüyorlardı.

Adamlarımı yüreklendiriyor, dudaklarında beliren yılgınlık belirtilerini söndürüyordum. Yola çıkmalı tam dört yıl olmuştu; ne tükenmez yorgunluktu. Başkent, evim, babam öylesine gerilerde kalmıştı ki inanamıyordum. Şimdi ulakların peş peşe ortaya çıkmaları için tam yirmi ay geçiyordu, sessizlikler, yalnızlıklar içinde. Zamanın sararttığı ilginç mektuplar getiriyorlardı bana, mektuplarda unutulmuş adlar, bana yabancı söyleyiş biçimleri, anlamayı başaramadığım duygular buluyordum. Ulak, yalnızca bir gece dinlendikten sonra, biz yeniden yola koyulurken ters yönde yola çıkıyor, çok önceden hazırlamış olduğum mektupları kente götürüyordu.

Artık sekiz buçuk yıl geçmişti. Bir akşam çadırımda tek başıma yemek yerken, yorgunluktan bitik olduğu halde gülümsemeyi başaran Domenico girdi içeri. Neredeyse yedi yıldır görmemiştim onu. Bütün bu uzun süre boyunca hep çayırlar, ormanlar, çöller aşmış, kim bilir kaç kez hayvan değiştirmişti, içimden açma isteği gelmeyen bu mektup tomarını bana getirmek için. Şimdi gidip yattı, yarın şafak sökerken geri dönecek.

Son kez geri dönecek. Defterimde hesapladım, her şey yolunda giderse, ben şimdiye kadarki hızımla yoluma devam edersem, o da kendi hızıyla giderse, Domenico'yu ancak otuz dört yıl sonra görebileceğim. O zaman yetmiş iki yaşında olacağım. Ama artık kendimi yorgun hissetmeye başlıyorum, büyük olasılıkla ölüm çok daha önce yapışacak yakama. Bu nedenle bir daha göremeyeceğim onu.

Otuz dört yıl sonra (daha doğrusu, çok daha önce) Domenico beklemediği bir sırada benim konaklama yerimin ateşini görecek, bu süre boyunca niye bu denli az yol gittiğimi kendi kendine soracak. Tıpkı bu akşam yaptığı gibi, iyi yürekli ulak, yılların sararttığı, gömülmüş bir zamanın anlamsız haberleriyle yüklü mektuplarla çadırdan içeri girecek; ama beni, iki yanımda elleri meşaleli iki asker, yer yatağına uzanmış, kıpırtısız, ölü görünce, eşikte duraklayacak.

Yine de git Domenico, sakın acımasız olduğumu söyleme bana! Doğduğum kente son selamımı götür. Bir zamanlar benim de olan dünyayla ortak olan tek başısın sen. Son gelen haberlerden, birçok şeyin değişmiş olduğunu, babamın öldüğünü, tahta büyük ağabeyin çıktığını, benim kaybolduğumu sandıklarını, atlarında hep oynamaya gittiğim meşelerin bulunduğu yere yeni taş saraylar yapıldığını öğrendim. Ama yine de benim eski vatanım. Sen onlarla son başısın Domenico. Tanrı'nın izniyle, bir yıl

sekiz ay sonra bana ulaşacak olan beşinci ulak Ettore geri dönmeyecek, çünkü artık dönebilecek zamana sahip olmayacak. Senden sonra sessizlik, ey Domenico, meğer ki peşinde koştuğum sınırı bulayım en sonunda. Ne var ki, ne kadar ileriye gidersem, sınırın var olmadığına inancım o kadar artıyor.

Sınırın, en azından bizim düşünmeye alışık olduğumuz anlamda varlığından kuşkulaniyorum. Ne ayırma surları, ne bölme vadileri ne de geçitleri kapatan dağlar var. Büyük bir olasılıkla, farkında bile olmadan sınırı geçeceğim, bilinçsiz bir biçimde ileriye gitmeyi sürdüreceğim.

Bu nedenle, Ettore ile ondan sonraki ulakların, yeniden bana eriştiklerinde, artık başkentin yolunu tutmayıp, beni nelerin beklediğini önceden bilebilmem için, bana öncülük yapmalarını istiyorum.

Bir süredir akşamları, alışılmadık bir kaygı sarıyor içimi, yolculuğun başlarında olduğu gibi, geride kalan sevinçlerin yokluğundan kaynaklanmıyor bu; daha çok, yöneldiğim bilinmedik toprakları tanıma sabırsızlığı.

Günden güne, gitgide olanaksız hedefe doğru ilerledikçe gökyüzünde, daha önce düşlerimde bile görmediğim olağandışı bir ışığın ışıdığını belirliyorum –şimdiye dek kimseye söz etmedim bundan–; geçtiğimiz dağların, ırmakların, bitkilerin bizimkilerden değişik bir özden yapılmış oldukları izlenimi uyandırdıklarını ve havanın ne olduğunu bilmediğim haberler taşıdığını da.

Yeni bir umut yarın sabah beni daha ileriye, gecenin gölgelerinin karartmaya başladığı el değmemiş dağlara doğru sürükleyecek. Çok uzaklardaki kente, benim bir işe yaramayacak iletimi ulaştırmak için Domenico ters yönde ufukta kaybolurken, ben bir kez daha çadırımı sökeceğim.

Romancı, öykü ve oyun yazarı Dino Buzzati, kendine özgü taşlama ve mizah anlayışıyla çağdaş İtalyan edebiyatının en saygın yazarlarından biri. Edebiyat çizgisinin kökleri genellikle Edgar Allan Poe ve Franz Kafka'ya uzanan ama özellikle kısa öykülerinde tümüyle özgün bir fantastik dünya yaratmış olan Buzzati, sanayi toplumunun, günümüz insanı üstüne bir karabasan gibi çöreklenen baskılarını kimi zaman gerçeküstücü, yer yer olağandışı boyutlarda işliyor. *Tatar Çölü* adlı romanı ve *Klinik Bir Vaka* adlı oyunuyla büyük üne erişen Buzzati, en güzel öykülerini bir araya getiren *Tanrı'yı Gören Köpek*'te, çağdaş insanı sarmalayan gizemi aralamaya yöneliyor. İnsanlığı tüm zayıflıkları, tüm çelişkileriyle ele alan bu öyküler günümüzün yalnız insanını psikolojik derinliğiyle irdelemekle kalmıyor, tükenmeyen umutlarımızı da dile getiriyor.

#italyanedebiyati #gerçeküstücülük #adalet #merhamet #ölüm #aristokrasi
#kıyamet

Kapak resmi: Dino Buzzati

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [X](#) canyayinlari

öykü

ISBN 978-975-07-2641-5

9 789750 726415